

De grote kosmos en de sterveling...

Gisterenmorgen hebben we als familie mijn moeder begraven. Ze overleed dinsdagavond en is bijna 88 jaar geworden. We zijn heel dankbaar voor haar leven, en we zijn ook heel dankbaar dat God haar Thuisgebracht heeft. Ze had een vast geloof en verlangde sterk naar de hemelse heerlijkheid.

U begrijpt: dit was een hectische week. En zo zat ik gisteravond achter mijn computer om deze overdenking, deze preek voor te bereiden. Dat lukte niet zo, ik denk dat u dat wel aanvoelt. Ik kon me er niet toe zetten om in allerlei boeken te gaan duiken met uitleg over Psalm 8. Maar juist die Psalm deed me heel veel. En dan met name vers 4 en 5: 'Als ik Uw hemel zie, het werk van Uw vingers, de maan en de sterren, die U hun plaats gegeven hebt, wat is dan de sterveling, dat U aan hem denkt, en de mensenzoon, dat U naar hem omziet?' Of, anders vertaald, beter: 'Wat is het mensenkind, dat U naar hem omziet?'

Cees Dekker heeft daarnet laten zien hoe ongelooflijk indrukwekkend de natuur is. Het zit allemaal zo fantastisch in elkaar! Alle reden om te geloven in een grote God! Een majesteitelijke Koning, de Schepper van het universum, zó groot, en tegelijkertijd de Schepper van die minuscule kleine deeltjes... Als je naar de schepping kijkt, zou je dan niet diep onder de indruk raken van dat hele scheppingswerk? Als de schepping nu al zo groots is, hoe groots moet God Zelf dan wel niet zijn? 'Als ik Uw hemel zie, het werk van Uw vingers, de maan en de sterren, die U hun plaats gegeven hebt, wat is dan de sterveling, dat U aan hem denkt, en het mensenkind, dat U naar hem omziet?' De sterveling... Mijn moeder was op het laatste een heel kleine, magere vrouw geworden. Daar lag ze, en we zagen haar voor het laatste, gisteren. De 'sterveling'... Wat is een mens? Wie ben je eigenlijk als mensje? Wat blijft er van je over...?

God heeft oog voor ieder mens

En toch... Vers 6: 'Toch hebt U hem weinig minder gemaakt dan de engelen en hem met eer en glorie gekroond.' Die grote God, de Schepper van hemel en aarde, is tegelijk de God die oog heeft voor ieder mens! Voor ieder mens!

Mijn moeder hield van schrijven. Alles hield ze bij, overal waren lijsten van. Zo heeft ze een heel boek volgeschreven over haar leven, herinneringen over de oorlog, de hongerwinter, eigenlijk haar hele leven. En in dat boek zat een envelop met ook weer een lijst. Er staat boven: 'Bewaringen en uitredingen in ons leven, nu gememoreerd, augustus 2003'. Er staat een tekst bij uit Psalm 91: 'Want Hij zal aangaande u zijn engelen gebieden dat zij u behoeden op al uw wegen'.

Het zijn veertien verhalen. Ik lees er een paar aan u voor. Waarom? Om met u te delen hoe de grote Schepper van het heelal oog heeft voor ieder klein mens. De God van de kosmos is de God die mij kent.

Mijn ouders waren binnenvaartschippers. Mijn moeder schrijft: 'Niet te tellen zijn de keren dat wij met het schip bewaard zijn in storm en mist. Zoals die keer met de "Louise" (zo heette het schip), eind, 1970, we voeren er nog maar pas mee, toen we nabij Walsoorde op de Westerschelde in de dichte mist ten anker lagen.' (Even tussen haakjes: op de Westerschelde varen binnenvaartschepen en er varen zeeschepen, van en naar Antwerpen. Dat was een heel gevaarlijke combinatie, zeker vroeger, voordat de radar er was.) 'We voeren er nog maar pas mee, toen we nabij Walsoorde op de Westerschelde in de dichte mist ten anker lagen. Een "donkere muur" doemde op, een grote zeeboot voer vrijwel rakelings langs ons heen! Waar ben je als binnenschip met zo'n gevaarte als dat je aan zou varen?' Nog een ander verhaal. 'Tweede Paasdag 1979 reden we met

ons allen richting Barneveld. Een wegafsplitsing was veranderd: stónd er geen bord of hebben wij het gemist? Even waren we spookrijder, maar met een razendvlugge draai naar rechts over het gras kon een frontale botsing worden voorkomen!'

Mijn ouders hebben een paar grote reizen gemaakt. 'Op 30 mei 1995 gaan Tony en ik het KLM-toestel in op de luchthaven van San Francisco. Het toestel heeft al veel vaart op de startbaan als er opeens hard wordt geremd! We gaan terug naar de pier, een brandstofleiding blijkt defect, het gaat stinken, iedereen moet eruit, alle mensen gaan naar hotels. Vijftien uren later stijgen we op. Het wonder is geweest, dat de zwaargelagen Boeing 747 nog net niet los van de grond was toen het brandje begon!' U denkt misschien: 'Dat is inderdaad mooi, maar dat maakt iedereen toch wel eens mee? Dan loopt het gelukkig goed af.' Kijk, en nu kun je daar twee kanten mee op. Je kunt je schouders erover ophalen, en zeggen: 'Een kwestie van geluk.' Dat is

de ene mogelijkheid. De andere mogelijkheid is die van de verwondering. Wat bijzonder. Dit is geen toeval. En dan kan het zomaar zijn dat je er behoefte aan gaat voelen om het op te schrijven: 'Bewaringen en uitredingen in ons leven, nu gememoreerd, augustus 2003'.

Maar hoe zit dat dan eigenlijk? Want in deze situaties liep het goed af. Maar het kan toch ook heel anders gaan? Deze week in Amsterdam ging het helemaal mis, en nog steeds vechten de artsen voor het leven van Peter R. de Vries.

Soms lijkt God heel ver weg. Dat is zo. Gisteren heb ik in de dankdienst voor het leven van mijn moeder verteld dat zij ook een donkere periode heeft gehad in haar leven met God. Ze woonde nog aan boord en het schip lag in de Belgische plaats Zolder. Ze kreeg daar een ontsteking aan haar borstvlies, en de pijn die ze toen voelde was echt ondraaglijk. Ze dacht dat ze zou sterven en kermde het uit naar God, ze schreeuwde om hulp. Maar er gebeurde niets. Uiteindelijk kwam er een arts en ze is er doorheen gekomen, maar die gebeurtenis heeft ervoor gezorgd dat ze zeker een half jaar haar vertrouwen op God kwijt was. Ze vond dat zelf afschuwelijk, het was misschien wel de zwartste tijd in haar leven. Toch is het daarna weer gegroeid, dat vertrouwen, en het werd eigenlijk alleen maar sterker. Ze wist: 'God is groter dan ik. Hij is niet na te rekenen. Maar ook als ik Hem niet ervaar, is Hij er toch. Hij draagt mij er doorheen.'

Haal je je schouders op? Of kom je tot verwondering?

Nee, niemand kan bewijzen dat er een God is. Niemand. Omgekeerd ook: niemand kan bewijzen dat er géén God is. Maar als je het nu naast elkaar legt: je kijkt naar de natuur, en hoe geweldig, geweldig die in elkaar zit, en je kijkt naar je eigen leven, wat er allemaal gebeurd is, dan kun je twee dingen doen: of je haalt je schouders op – 'Allemaal toeval' – of je gaat je verwonderen. Geloof is verwondering. Als je God opneemt in je denken, dan vallen er steeds meer puzzelstukjes op hun plaats. Je zult het merken! Steeds meer stukjes vallen op hun plaats. Soms moet je wachten, misschien wel heel lang, voordat je een stukje kunt plaatsen, zoals mijn moeder geen raad wist met die ervaring in Zolder. En je zult nooit alle stukjes kunnen plaatsen. In dit leven blijven er altijd vraagtekens. Maar als je God opneemt in je denken, dan kun je zóveel meer stukjes kwijt. David, de dichter van Psalm 8, gaat ons voor op het pad van de verwondering. 'HERE, onze Here, hoe machtig is Uw Naam op de hele aarde!' Wat ben ik blij dat ik die verwondering heb geleerd, van mijn moeder, maar ook van veel andere mensen. Cees Dekker draagt daar ook aan bij. Verwondering brengt je bij de kern van het leven. Verwondering brengt je bij God. Amen.

Reageren? Bel of mail René van Loon, 010-4426280, renevanloon@samaritaan.org

Meer weten over het christelijk geloof? Volg dan een Alpha-cursus! Deze cursus is wereldwijd al door 24 miljoen mensen gevolgd. Tijdens tien avonden wordt u wegwijds gemaakt in Bijbel en christelijk geloof. Info over tijden en plaatsen en opgave: Femke Rebel, 06-18722038, femkeschra@gmail.com